

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

Aquest número 10 cèntims per tot arreu

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50.—ESTRANGER, 2,50 pessetes

BENVINGUTS!! Badia, Civit, Ferrer i Garriga, ja són amb nosaltres. "LA CAMPANA DE GRACIA" els dedica la més lleial de les salutacions, bo i desitjant que Compte, Julià i Perelló puguin retornar immediatament a les seves llars

VISCA LA LLIBERTAT!!

Allò que és oblidat

LA satisfacció que causa a una gran part de l'opinió l'ampliació de l'amnistia, fa oblidar que Espanya viu encara sota el règim de la suspensió de garanties, i, si no amordassada com en els temps del primo-

deriverisme, si prou vigilada i condicionada per tal que el pensament calgui exterioritzar-lo amb sordina i limitacions entortijoses.

Es cert que pel que toca l'organització de les corporacions de l'Estat que la dictadura desarticulà, l'obra del Govern que presideix el General Berenguer és completa, gairebé absoluta; però no pot dir-se el mateix de la resta.

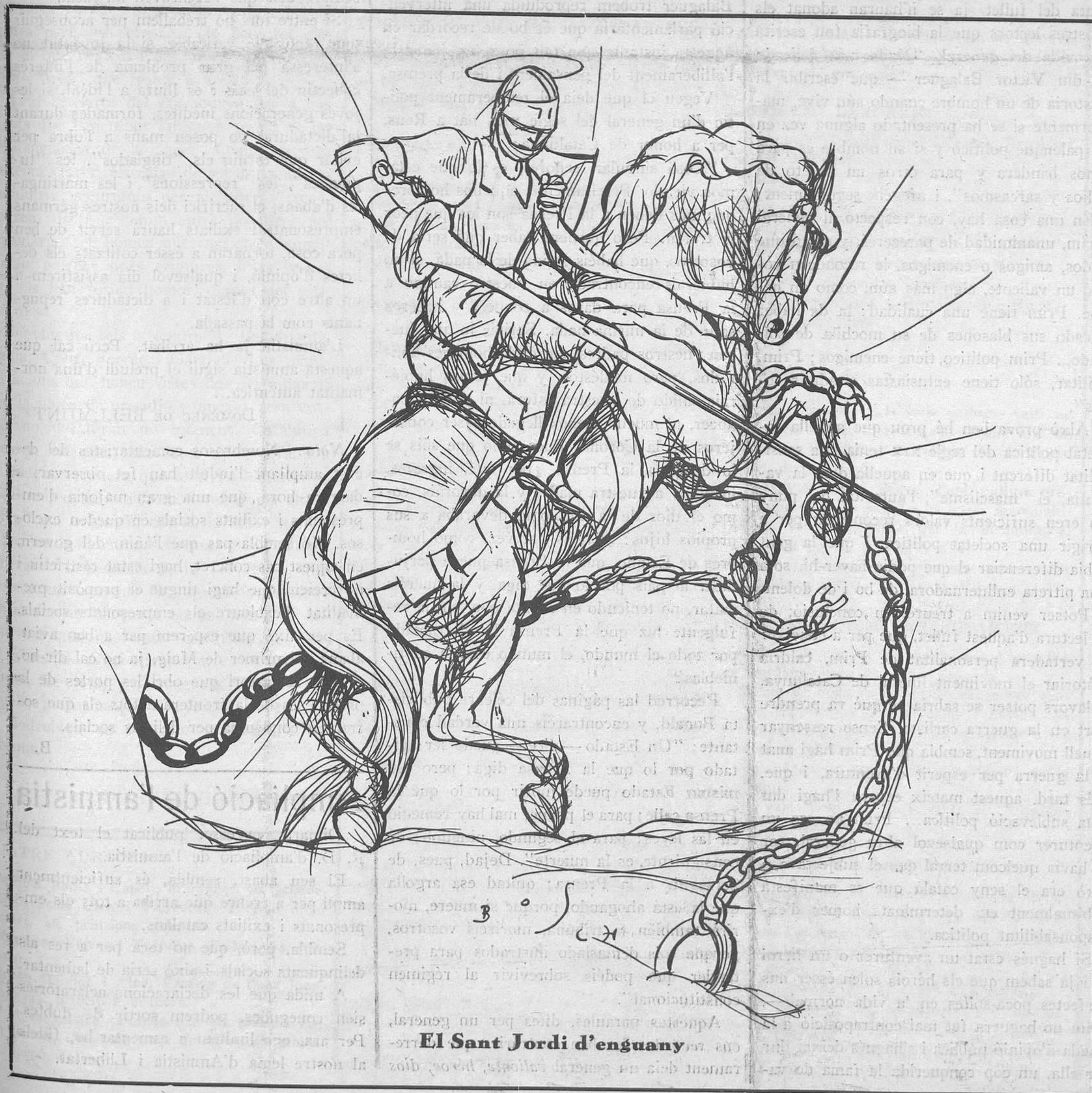
Es necessari, no hi ha dubte, que l'Estat, per al seu bon funcionament, cuidi que els organismes que l'han de servir no tinguin contacte ni frec de cap mena que els destorbi; però com sigui que al país no solament hi han de rutllar bé les coses de l'Estat, sinó totes les altres institucions, ve't ací que és contraproduent atendre no més aquesta necessitat, i contradiu el bon ordenament de la vida social i política.

Som molts els ciutadans que desenvolupem les activitats nostres un xic enllà dels organismes representatius del Poder. Obrem així, per convicció i per temperament. Doncs, els que així obrem—els convençuts, els temperamentals—, en veure la lentitud que posa el Govern en restablir les llibertats ciutadanes, hem de doldre'ns dels desavantatges que això comporta.

La vida colectiva d'un país és normal, no sols pel funcionament de tots els òrgans del Poder, ans pel concurs de tots els elements que l'integren. Els drets jurídics i socials que caracteritzen els pobles moderns, a més a més d'aquells que el Govern representa, són els drets jurídics i socials que concerneixen les activitats totes dels homes del poble, les creences i els credos polítics dels quals siguin els que a cadascú més li plagui.

Es per això que voldríem el restabliment de la normalitat constitucional. Que amb l'esclat entusiàstic provocat per l'alliberació dels empresonats, que han tornat a la llar pairal, no oblidéssim que vivim sota un règim de suspensió de garanties, les quals ens foren llevades fa prop de set anys.

Els pobles solen ésser desmemoriats, i a penes han assolit una millora, ja els fa l'efecte d'haver abastat el cel amb les mans. Recordar-los que no és així, a part d'altres conveniències, és obra de misericòrdia. Car misericòrdia és—i no poca—fer-los pensar en què la llibertat no es dona; la llibertat, com a dona que és, cal conquerir-la, vol ésser

El Sant Jordi d'enguany

conquerida; i això ho digué un polític de la passada centúria.

I per això insistim a recordar a tothom que vivim encara sota un règim dictatorial; que les garanties dels ciutadans són encara suspeses. ANGEL PESTAÑA

Del Centre de Dependents, encara

En el portatveu del que un dia fou "Centre Autonomista de Dependents", pertanyent al darrer mes de març, és inserida una resposta, tan vaga com insubstancial, a l'article d'un soci d'aquella entitat que LA CAMPANA DE GRÀCIA va acollir-lo en l'edició del 22 de l'esmentat mes.

No cal que s'esforcin els actuals dirigents del "Centro" a defensar-se més. Per la nostra part, acabem l'assumptes fent-los la mateixa proposta: que no ens desmentiran ço que deïem, en legitima defensa de la Societat.

Tenim entès que, d'ací breus dies, serà resolt aquest enutjós afer, i aleshores tot el poble podrà veure de qui ha estat la raó.

Per altra part, els insults de la Junta actual mereixien una resposta, i aquesta devia ésser dura com la seva manera d'expressió. Diguérem—i ho repetim—que empràvem la forma, molt a desgrat nostre; però la passió d'aquells senyors els fa ressentir-se de les nostres paraules, sense recordar les fuetades que ells, abans, ens han dedicat des del seu portatveu, que, més que ésser-ho d'una entitat mutualista, ho sembla d'un safareig. A tal grau han arribat els seus articles, feridors de l'honor propi de tots els socis conscients.

Anglaterra, poble de senyors

ANGLATERRA és un poble de senyors. Un poble de cavallers o de "gentlemen" pretenen els anglesos. Nosaltres creiem que és simplement un poble d'amos.

Però d'amos n'hi ha perquè hi ha criats, com hi ha senyors perquè hi ha esclaus.

No és el cavaller el que fa el burro, ans el burro el que fa el cavaller.

El dia que els burros es cansin de portar gent a les costelles, s'hauran acabat els cavallers.

Sort tenen els que van a cavall que el burro és un animal molt pacient.

Tant, però, el carreguen i el punxen, que un dia ve que salta i tira per les orelles a qui l'esperona o li marca les ferradures al ventre.

El burro és el símbol del poble humil, útil, apallissat i escarnit de tothom.

En classe o qualitat d'homes d'aquesta mena, passius i mansos, ¿qui podia disputar la palma als indis?

Indis i xinesos, eren el ludibri universal, eren objecte de general befa.

I, no obstant, al Ganges i al riu Blau bufen ara vents de rebellió.

Ço de l'Indostà és molt greu. Són tres-cents milions d'idiotes o d'ilotes agenollats, ajupits els que a la veu del Mahatma s'han posat en peu.

La Gran Bretanya anava molt bé a cavall de l'Índia. El poble d'accionistes i de prestamistes que és Albí, tenia una vinya estupenda a l'Himalaia. Entre els "rajàs" de la "City" i els de Calcuta veremaven el grandios predi.

I si n'hi havia de raïm per collir!

A Anglaterra, poble de "sportsmen", rendistes i buròcrates, de capitans d'indústria i de negocis, de gerents i caps d'administració; a Anglaterra, poble polític, colonitzador i mercantil, no li agrada treballar. Li agrada manar. Li agrada comprar i vendre.

Per això, però, per tal que els marxants i els governants engreixin, és necessari que hi hagi indis i xinesos.

Cada senyor suposa unes dotzenes d'indis, que el mantenen, que paguen el seu oci i el seu luxe; el seu tren, les seves amants, els seus gossos de caça.

Per tal que un dandy pugui lluir la seva elegància i els seus pantalons planxats per Piccadilly, milions de criatures humanes han de patir, han de morir.

I el més revoltant és que aquesta explotació, que aquest mercantilisme i colonialis-

me sense entranyes s'hagi vingut disfressant de civilitzadora evangelització.

La "Bíblia" tapava l'opi.

I bé. Els paries alcen el cap per tot arreu. A Singapur, a Xang-Hai i a Saigon, l'esperit d'insurgència guanya terreny. Es la revolta dels indígenes, la protesta del burro cansat de sentir petar a les seves anques el fuet del policia estranger.

Avui el moviment és només nacionalista i independentista. Demà serà d'altre gènere i imposarà l'abolició de les castes.

ANGEL SAMBLANCAT

LLIÇÓ POLITICA

Elogi del general Prim com a defensor de la llibertat d'imprensa

HA tornat el nom del general Prim a ésser d'actualitat. L'hem vist rodolar per les seccions polítiques dels diaris catalans, i el seu nom ens ha recordat que teníem a mà un fullet curiós en la portada del qual es llegeix "Prim. Vida militar y política de este general, escrita por D. Víctor Balaguer. Barcelona. D. I. López Bernagosi, calle Ancha, núm. 26, librería. 1860".

Aquest fullet de Víctor Balaguer no es troba pas en les obres completes i avui, sembla que és de ben difícil trobar. Són unes pàgines fàcils a la lectura, i s'allunya, per la sobrietat i el fons, de la resta de la literatura balaguerina, que, segons molts escriptors contemporanis, tant de mal ha fet a les lletres i a la història de Catalunya.

Pas a pas es segueix la vida del general Prim fins a la guerra d'Àfrica, car per la data del fullet ja se n'hauran adonat els nostres lectors que la biografia fou escrita en vida del general. "Nada más delicado — diu Víctor Balaguer — que escribir la historia de un hombre cuando aún vive, mayormente si se ha presentado alguna vez en el palenque político y si su nombre es para unos bandera y para otros un objeto de odios y sarcasmos", i afegeix seguidament: "En una cosa hay, con respecto al general Prim, unanimidad de pareceres, y es en que todos, amigos o enemigos, le reconocen como un valiente, algo más aún, como un héroe. Prim tiene una cualidad: la de haber sacado sus blasones de su mochila de soldado... Prim político, tiene enemigos; Prim, militar, sólo tiene entusiastas y admiradores".

Això prova ben bé prou que aquella societat política del segle XIX tenia una sensibilitat diferent i que en aquella data la valentia, el "masclisme", l'autoritat del puny no eren suficients valors reconeguts per a dirigir una societat política, i que la gent sabia diferenciar el que podia haver-hi, sota una pitrera enlluernadora, de bo i de dolent.

Potser venim a treure, en conclusió, de la lectura d'aquest fullet, que per a conèixer la verdadera personalitat de Prim, caldria historiar el moviment liberal de Catalunya, i llavors potser se sabria perquè va prendre part en la guerra carlista. Sense ressenyar aquell moviment, sembla que Prim hagi anat a la guerra per esperit d'aventura, i que, més tard, aquest mateix esperit l'hagi dut a la sublevació política... Prim no era un aventurer com qualsevol altre general, car hi havia quelcom terral que el subjectava, i això era el seny català que es manifestà habitualment en determinats homes d'responsabilitat política.

Si hagués estat un aventurer o un heroi — i ja sabem que els herois solen ésser uns perfectes poca-soltes en la vida normal —, Prim no haguera fet mai contraposició a la riuada d'opinió pública i s'hagués deixat dur per ella, un cop conquerida la fama de va-

lent. Però Prim s'estimà més la impopularitat, en certs instants, que no pas el lilit còmode de seguir essent valent i ximple, alhora; per això, quan és assassinat, desapareix amb ell l'últim polític espanyol del segle XIX que tenia una política internacional a realitzar. La barrera dels Pireneus l'aproparen més a Europa. Quan ell mor, els Pireneus creïxen.

El fet que diu que Prim fou un polític són les seves intervencions parlamentàries. Si Catalunya fos un país que comprés llibres polítics o hi hagués una minoria prou considerable per a atrevir-se a les edicions de certs llibres de consulta, es podria publicar un recull dels discursos del general Prim, que estem convençuts que farien impressió en el nostre públic.

Heu-vos ací que en el fullet de Víctor Balaguer trobem reproduïda una intervenció parlamentària que és bo de recordar en aquests instants que tan posat en joc està l'alliberament del pensament i de la premsa.

Vegeu el que deia el temperament polític d'un general del segle XIX, nat a Reus, per a honor de Catalunya:

"Cosa singular, señores, es lo que estamos viendo. Precisamente, aquellos hombres que más deben a la Prensa son los que peor la tratan. Pero quisiera saber qué sería de vosotros, que habéis salido de la nada, si no hubiérais encontrado en vuestro camino a la Prensa para daros a conocer y haceros salir de la misma nada. Seríais lo que fueron vuestros padres, sin duda hombres honrados, pero modestos, y que jamás hubiérais salido de vuestra esfera, ni dado a conocer, ni mucho menos llegado a ser consejeros de la Corona. Pues si lo que sois se lo debéis a la Prensa, ¿por qué, ingratos, insultáis a vuestra madre y la devoráis, como el dios de la mitología devoraba a sus propios hijos? ¿Creéis, tal vez, como hombres de Estado, que la Prensa puede perjudicar al país por lo que diga, y la queréis matar, no teniendo en cuenta que, sin la resplandiente luz que la Prensa ha derramado por todo el mundo, el mundo estaría en tinieblas?"

Recorred las páginas del célebre publicista Bonald, y encontraréis una verdad constante: "Un Estado — dice — puede ser agitado por lo que la Prensa diga; pero ese mismo Estado puede morir por lo que la Prensa calle; para el primer mal hay remedio en las leyes; para el segundo, ninguno; de consiguiente, es la muerte". Dejad, pues, de perseguir a la Prensa; quitad esa argolla que la está ahogando, porque si muere, morirá también la tribuna, moriréis vosotros, porque sois demasiado ilustrados para pretender que podéis sobrevivir al régimen constitucional".

Aquestes paraules, dites per un general, ens recorden les ben contràries que darremament deia un general valiente, héroe, dios

o semidiós que el dia 13 de setembre de 1923 féu emmudir la Premsa violentament.

Potser el general Prim hauria estat un admirable President de l'"Associació de la Premsa Diària"...

FRANCESC MADRID

L'amnístia ja ha arribat

PER fi la bona nova és un fet. Sortiran els empresonats i tornaran els exiliats. I aquesta vegada, tots. El govern, atenent el clam unànime del nostre poble, ha volgut demostrar amb aquesta amnistia que els seus propòsits de tornar a la normalitat són ben sincers. Car per tornar a la normalitat calia abolir els delictes d'opinió i, en conseqüència, alliberar i rehabilitar els que en foren víctimes durant el temps de la dictadura.

Convindria, però, que la normalitat política i social vers la qual ens mena el govern no fos la mateixa que sofríem abans de la dictadura. Aquella normalitat no ens fa cap mena de goig. Era una normalitat purament teòrica i parcial que no afavoria els catalanistes ni els obrers del Sindicat Únic. Era una normalitat adulterada, una normalitat que significava una garantia d'ordre per als banquers i grans burgesos a base d'empresonaments governatius, repressions, pistolisme i suspensió de garanties.

No. De cap manera. Volem una normalitat nova, una normalitat autèntica, una normalitat general per a tots els ciutadans. Davant la llei no pot haver-hi privilegis. No tornaran, almenys sense la nostra protesta, els temps vergonyosos de l'antiga normalitat, dintre la qual a Catalunya es cometien abusos repugnants en l'ordre social, en l'ordre polític, en l'ordre electoral, en perjudici sempre dels que defensaven un ideal.

Si entre tots no treballem per aconseguir una renovació veritable, si la joventut no s'interessa pel gran problema de l'interès col·lectiu del país i es lliura a l'ideal, si les joves generacions inèdites, formades durant la dictadura, no posen mans a l'obra per evitar que tornin els "tinglados", les "tupinades", les "repressions" i les martingales d'abans, el sacrifici dels nostres germans empresonats i exiliats haurà servit de ben poca cosa, tornaran a ésser cotitzats els delictes d'opinió, i qualsevol dia assistirem a un altre cop d'Estat i a dictadures repugnants com la passada.

L'amnístia ja ha arribat. Però cal que aquesta amnistia sigui el prelude d'una normalitat autèntica...

DOMÈNEC DE BELLMUNT

Nota: Nombrosos comentaristes del decret ampliant l'indult han fet observar, a darrera hora, que una gran majoria d'empresonats i exiliats socials en queden exclosos. No sembla pas que l'ànim del govern, en aquest cas concret, hagi estat restrictiu i no creiem que hagi tingut el propòsit premeditat d'excloure els empresonats socials. Es per això que esperem per a ben aviat, abans del primer de Maig, ja no cal dir-ho, el text aclaratori que obri les portes de la presó i les de la frontera a tots els que sofreixen condemna per delictes socials.

B.

Ampliació de l'amnístia

Dimarts va ésser publicat el text del R. D. d'ampliació de l'amnístia.

El seu abast, sembla, és suficientment ampli per a creure que arriba a tots els empresonats i exiliats catalans.

Sembla, però, que no toca per a res als delinqüents socials, i això seria de lamentar.

A mida que les declaracions aclaratòries sien conegudes, podem sortir de dubtes. Per ara, ens limitem a esmentar-ho, fidels al nostre lema d'Amnistia i Llibertat.

L'arribada dels "quatre"

EL darrer dissabte varen arribar, pel pujador del carrer de Claris, els quatre indultats de la farsa de Garraf: Badia, Civit, Ferrer i Garriga.

A les onze de la nit d'aquell dia desembarcaven d'un democràtic vagó de tercera classe i ressonava per l'espai la perllongada ovació que ja no va deixar-los fins a les seves llars.

Els "quatre" minyons germans nostres que durant llargues anyades havien dubtat de l'amorositat de Catalunya vers ells i altres companys empresonats o exiliats, pogueren constatar, no tan sols en els moments de l'arribada—quan milers i milers de catalans varen esperar-los—, sinó des que el tren va entrar a la nostra terra, que la solitud en què ells es creien trobar no era justificada.

Totes les estacions estaven atapeïdes de gent; homes, dones, grans i petits feien voleiar llurs mocadors i els oferien ramells de flors.

El cotxe del tren era un jardí florit. Entrava en ell la Primavera de la terra. Els ulls espurnejaven i es repartien petons i abraçades a desdir. Els cors repicaven fort, i per tot arreu s'escapava l'aire de llibertat que un dia rera l'altre demanava Catalunya en pes.

Tarragona, Reus, Vilanova, Sitges; més tard, Barcelona, com a final de viatge dels "quatre" i llurs acompanyants. Unes andanes on s'hi apleguen Comissions de tots els estaments socials, i uns carrers amb molta gent (no tanta com cinc minuts abans) que els saluda afectuosament.

Els "quatre" vénen animats dels majors desigs. Tots tenen per Catalunya en pes unes paraules d'agraïment, que, per la nostra part, les refusem. No hem fet més que el que devíem i devem encara fer pels altres "tres" que resten a presidí.

Avui la claror del dia somriu per a uns xicots que han rebut l'inhumà tracte de les penitenciaris de la nació. Quan aquesta mateixa claror, els raigs de sol de la nostra Catalunya, somriguin per als altres "tres", podrem dir que tenim entre nosaltres set presidaris, set homes que marxaren engrillonats gairebé unes criatures, i les reixes ens els han tornat homes, dignes del nostre ideal.

Benvinguts els "quatre"! Benvinguts, Badia, Civit, Ferrer i Garriga! Les manifestacions que heu vistes des del moment que la porta de presidí es tancava rera vostra, no defalliran un moment. Catalunya recorda els seus màrtirs, i els honora. De la mateixa manera que avui us honorem a vosaltres, demà voldrem honorar els altres "tres" que somniem, també, la llibertat.

Dèiem la darrera setmana, en el nostre confrare "L'Esquella de la Torratxa", que no estarem contents fins que a les presons i presidis no hi quedi un sol home el delictu del qual hagi estat qualificat de polític o social. Avui diem que el nostre cor batega de joia, però segueix pensant en aquells germans que s'enyoren en l'exili o es podreixen en els caus infectes de les presons.

DOMÈNEC DIUMENGE

QUATRE ADRECES:

Miquel Badia i Capell, Muntaner, 77, primer.
Déogràcies Civit i Vallverdú, Torrent d'En Vidalet, 46, principal, primera.
Francesc Ferrer i Torrents, Tallers, 64, farmàcia.
Josep Garriga i Aleu, Passeig de Sant Joan, núm. 133, principal, primera.
Són els quatre catalans que els presidis ens han tornat. Una sola tarja de salutació, amics a cadascú d'ells.

Intel·ligència d'esquerres

LA intel·ligència d'esquerres, concertada pels elements obrers i polítics signants del manifest publicat sota el títol d'Intel·ligència republicana, ha produït excellent efecte a l'opinió.

Ara el que cal és que aquesta intel·ligència no sigui merament intel·lectual i sentimental, teòrica i platònica.

Política és acció, moviment, agitació, i la intel·ligència d'esquerres ha de tenir caràcter pràctic.

Ha d'ésser una intel·ligència activa, amb una set d'intervenir i d'influir política i socialment insaciabile.

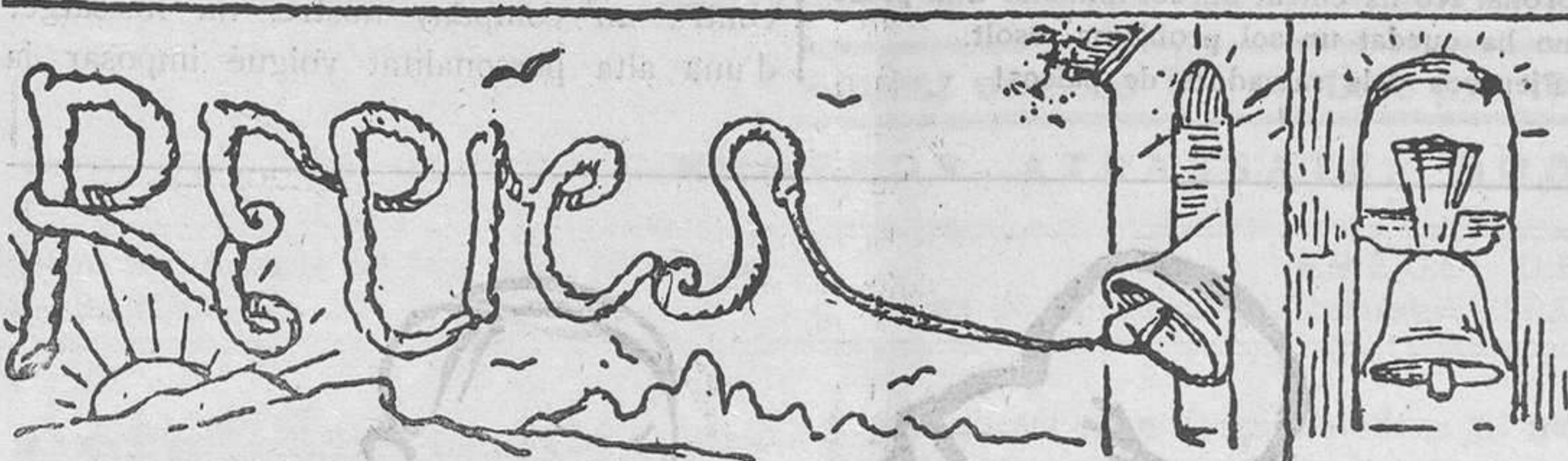
Per això hom hauria de constituir legalment el més de pressa possible, la Intel·ligència, nomenar un Comitè executiu central i Comitès locals als pobles.

La força que agruparia un organisme així, veritable expressió del front únic, fóra incalculable.

Element polític i obrer units guanyarien les eleccions a Catalunya, coparien totes les representacions, serien els àrbitres de la situació al nostre país.

I no arribarà a plasmar això com més aviat millor en una realitat?

Fórem suïcides si l'ocasió la deixàvem escapar ara també.

D'un diari català:

"El foc".—Quinze morts en un cinema.—Roma, 16.—Diuen de Montecatini que ha arribat el president de Suïssa, senyor Mussi, amb la seva esposa. Es proposen fer una cura d'aigües.—Fabra."

Potsers han anat a cercar aigua per apagar el foc.

TORNEM-HI, QUE NO HA ESTAT RES!

El "Butlletí del Col·legi Oficial de Metges de Barcelona", tornarà a publicar-se en català. Molt bé, molt bé! Això és la normalitat.

PARADOXES

Els conservadors es fan republicans.
Els homes que "haviem treballat" per la llibertat de Catalunya es fan conservadors i monàrquics "enragés".
Molt malament! Molt malament!

D'ACORD

"La Epoca", un periòdic tan conservador i seriós, aconsella als ex-ministres de la dictadura que callin i se'n vagin a Egipte.
Té raó "La Epoca". Que se'n vagin i que no tornin...

EXEMPLARITAT

L'ex-dictador grec general Pangalos i l'ex-ministre Vagopulos han estat condemnats a dos anys i mig de presó i a cinc de privació de drets civils. Pangalos, a més a més, ha estat degradat.

Ho trobem molt bé. Qui la fa, que la pagui. Els grecs, encara que molt benèvols, són gent que ho entenen.

COMARATGE AUTOMÀTIC

A la Ciutat del Vaticà hi ha 800 telèfons per a 525 habitants.
Mare de Déu! Quin xafardeig!

PENSAMENT

"En l'Estat no hi ha cap llei fonamental que no es pugui trencar, fins la llei del pacte social, car si tots els ciutadans s'acoblen per trencar el pacte, de comú acord, el pacte queda legalment trencat."

Rousseau.—"El contracte social".

BONA FLORIDA

La primavera ha florit abans d'hora. Periòdics nous per aquí, revistes que reneixen per allà.

Gairebé totes—per què no podem dir TOTES?—en la nostra parla.

La croada per la llengua dona el seu fruit.

LA MORAL

A Pamplona, els catòlics no volien que hi actués Josefina Baker. Troben les seves danses immorals.

Aquí, els catòlics, la deixen actuar tranquil·lament i la van a veure.
Qüestió de gustos!

LABOREM! LABOREM!

Ha quedat constituït el "Centre Republicà Català" del districte cinquè.
Endavant!

FLORS DE PRIMAVERA

Ateneu Republicà femení.
Joventut d'Acció Republicana a Mataró.
Acció Republicana a Igualada.
Acció Republicana a Hostafrancs i Horta.
Es la nostra hora!

QUE CALLI!

Seguint la moda dels vells polítics—vells no d'ara, sinó de quan actuaven, perquè mai no han tingut joventut—, el senyor García Prieto ha fet declaracions.

El senyor García Prieto, d'una nul·litat provada, que es deixà prendre el poder ignominiosament, vergonyosament, per la dictadura, el que millor podria fer, fóra callar.

Hi ha certa mena d'homes que han nascut per a callar. El senyor García Prieto n'és un.

HO COMPRENEM PERFECTAMENT

Diuen que aquesta primavera més d'un milió de nord-americans visitaran Espanya.

Sabem de bona tinta que no vénen per veure les exposicions de Barcelona i Sevilla. Ni per comprar antiguitats. Ni per assistir a les "corridas" de braus.

No: vénen per veure els supervivents de la dictadura.

Sí, vaja: com amirien a veure el "Diplodocus" si ressuscitava.

LES NOTES DE CALVO SOTELO

El senyor Calvo Sotelo, ex-ministre de la dictadura—ex!—i home que tan alts ha posat els seus coneixements en hisenda i economia, està infestant la premsa amb les seves notes.

En aquestes notes, el senyor Calvo Sotelo pretén justificar els seus disbarats passats.

Però és inútil. Les seves notes són tan falses i desafinades com les d'inscripció obligatòria a què tan aficionada era la difunta dictadura.

INTENCIONS

ENTRE PLATÓ I L'ANTROPOIDE

UN amic—home intel·ligent, de fina sensibilitat—m'escriu des d'un poble, dient-me:

"Per ací es llegeix ara el vostre llibre Venus i els bàrbars. Els comentaris són molt sucosos. Tothom es dona per alludit. N'hi ha que s'indignen; altres, sense fer-los ni fred ni calor, diuen que no tenieu dret a rebaixar així el poble.

La meua opinió franca i sincera ha servit per a indignar més els bàrbars. Quina gent, mare de Déu!..." Segueixen uns comentaris que no farien gaire gràcia als pobladors del llogarret en qüestió.

Aquest amic meu no és home de poble, d'aquells que s'enterren al poble i hi vegeten amb una inconsciència absoluta. No, no: ell viatja, és amic dels llibres, escriu alguna cosa.

La seva lletra, em servirà per dir quelcom de Venus i els bàrbars, car si els altres opinen, l'autor crec que també deu tenir dret a opinar.

No és que pretingui justificar-me. M'estimo molt, aquest llibre, i no m'haig de justificar de res. He dit en ell ço que em sembla havia de dir, tot ço que volia dir, i no hi haig de rectificar res.

Però també em dol que en un poble "tothom es doni per alludit". No, de cap manera. A mi em dol sincerament fer el mal, sobretot a qui no me n'ha fet a mi. A mi em dol que els homes i dones d'un poble es sentin vexats i sofreixin per culpa meua. I jo no em vui carregar aquesta culpa.

En Venus i els bàrbars jo he pintat una gent brutal, incoherent, atrabiliària, sinistra, d'ànima negra i cos més negre que l'ànima. Els he posat tots els defectes, totes les culpes, tots els estigmes, tots els crims, tots els vicis, totes les tares: la luxúria, la cobdícia, l'estultícia, el sadisme. Els he pintat mancats de tota dignitat, de tot sentit moral.

I els he pintat així, no perquè ho siguin en realitat, sinó perquè no ho vulguin ésser, perquè estimin, per damunt de tot, la bondat i la intel·ligència.

"Donar-se per alludit", veure's en els personatges del meu llibre, no! Perquè es fan molt poc favor! Perquè ells no deuen ésser com els personatges que jo he imaginat. Jo comprenc que un vulgui assemblar-se a tot aquell que és bo, que és intel·ligent, que és gloriós, que brilla i triomfa. El que no comprenc és que ningú es vegi alludit en uns tipus d'anormals, de degenerats, d'alcohòlics; tipus que pertanyen més a la patologia que a la literatura.

No, no: això no pot ésser, no ha d'ésser. Jo he escrit aquest llibre no per a pintar el pagès tal com és, sinó per a pintar-lo tal com no ha de voler ésser. Jo no tinc manies ni prevencions contra el ruralisme. Crec que en el més aspre i selvatge recó de muntanya l'home pot tenir un esperit ultracivilitzat i ultrasensible. I crec que en una ciutat l'home pot ésser brutal, ignorant, profundament indesitjable.

Jo no acostumo a donar, ni acostumo a deure explicacions a ningú. Les dono, únicament, quan penso que, donant una mala interpretació a ço que he escrit, he fet sofrir.

Obren amb lleugeresa, es fan molt poc favor els pobladors d'aquest llogarret des del qual m'escriu el meu amic, veient-se alludits en el llibre Venus i els bàrbars.

L'home ha de tendir a un ideal de superioritat i no d'inferioritat. Entre Plató i l'antropoide, la tria no és dubtosa.

Lluís CAPDEVILA

Correu de l'Estranger

GANDHI I LA INDEPENDÈNCIA DE L'ÍNDIA

La campanya de desobediència civil, dirigida per Gandhi, és d'una majestat imponent. El prestigi fabulós de l'Índia, la solemnitat austera dels ritus religiosos, el contrast sorprenent entre les diverses creences, races i castes, l'oprobri d'un règim de dominació explotadora, la voluntat disciplinada de tot un poble que vol ésser lliure, tot contribueix a donar una més gran magnificència al moviment hindú.

Però per sobre de tot hi ha la gran figura de Gandhi, l'apòstol de la campanya.

Gandhi és de raça noble. De jove estudià lleis a Anglaterra, a Oxford. Es va crear una cultura occidental, va arribar a ésser un veritable *gentleman*. Però, amb tot, la seva ànima servà, intactes, els ideals de la seva raça. I el podrimener que són les societats occidentals, amb els seus prejudicis, les seves hipocresies, les seves abjecions, no aconseguiren contaminar-lo. La seva ànima d'hindú, restà verge.

De retorn al seu país, Gandhi, el multimilionari Gandhi, va revoltar-se contra la injustícia d'un règim de força. Va repartir la seva fortuna, i vestit novament segons el costum de la terra, va emprendre el seu apostolat.

¿Obtindran els hindús la independència en un terme més o menys breu? És difícil de respondre a aquesta pregunta, és difícil de fer pronòstics. La campanya darà, sense cap dubte, els seus fruits. Però Anglaterra compta encara amb grans forces per a contrarestar-la.

Per ara són ja a milers els hindús empresonats. La campanya de desobediència civil pot ésser pacífica. Però la repressió és violenta, i una violència engendra una altra violència.

L'horitzó del vast imperi britànic està ple d'amenaçadores tempestes. La seva llarga i penosa decadència, posada en evidència de la guerra ençà, pot encara precipitar-se.

La pesseta estava a 83 cèntims l'any 1923.
La pesseta està a 31 cèntims l'any 1930.
Aquest és el magnífic resultat de la Dictadura.

RESPONSABILITATS

Un il·lustre professor francès ha publicat un llibre interessant en el qual es posa novament d'actualitat el vell tema de les responsabilitats de la gran guerra. ¿Hi ha realment uns responsables?

Entenem-nos. La guerra, en realitat, no la volia ningú. Això és un fet evident admès avui per tothom que està al corrent de les qüestions internacionals.

Però això no vol dir pas que no hi hagi responsables. La guerra va tenir el seu origen en un encadenament de circumstàncies. Gairebé totes aquestes circumstàncies es derivaven d'un afany immoderat de dominació i d'expansió. Les nacions s'armaven, però temien la guerra. Volien engrandir-se, no amb la guerra, sinó amb l'amenaça de la guerra.

Per això la responsabilitat de la guerra recau sobretot — encara que no exclusivament — en els imperis centrals, en els homes, millor dit, que dirigien la política imperialista d'aquells imperis.

La sorda revolta de les nacionalitats oprimides — Polònia, Txecoslovàquia, Bòsnia, etc. — contribuïa al malestar general que se sentia en l'Europa d'abans la guerra.

Ningú no volia la guerra. Però hom volia mantenir un estat de coses injust que no podia portar a res més que a una catàstrofe.

Quant a Guillelm II, era — com la majoria dels monarques i dictadors que tracten d'arrogar-se un poder absolut — un gran infatuat. Capriciós, pobre d'esperit, mal intencionat, venjatiu, valent com un soldat que no ha anat mai a la guerra, tenia tot el caràcter d'un dictador meridional.

Ell tampoc, potser, no volia la guerra. Però en va ésser, junt amb l'Estat Major alemany, un dels principals responsables.

La campanya política no ha acabat amb l'amnistia. Això ha estat una reparació que ens devien. No podem pas posar-ho a l'"haber". És un compte vell que ens ha estat, per fi, liquidat.

El país ha oblidat fàcilment aquell manifest del 13 de setembre de 1923, en què es volien resoldre tots els problemes d'Espanya en tres mesos i empresonar tots els ministres de la Corona. No ha entrat un sol ministre a la presó i no ha quedat un sol problema resolt.

Fieu-vos dels salvadors de països!

Cristóbal de Castro a "La Libertad" de Madrid diu:

UN VOLANT I UNA PISTOLA

Del manifest que dirigeix a l'opinió el "Sindicato de las Artes Blancas Alimenticias de Madrid y sus contornos", copiem el següent i sucós episodi:

"De com s'engrandí i funciona aquest Sindicat (es refereix al sindicat lliure "La Espiga") tenim en el nostre arxiu infinitat de proves, alguna de les quals volem mencionar en aquest escrit.

Podem afirmar que, constituïda la primera Junta directiva, va anar a rebre instruccions al ministeri de la Governació, on se'ls proveï de pistoles i d'un volant que substituïa la llicència d'armes. Se'ls instigà a que ens provoquessin, tot assegurant-los la impunitat.

En ésser detingut un element directiu d'aquest Sindicat, per disparar la pistola contra un company nostre, un missatger d'una alta personalitat volgué imposar la

llibertat del detingut al jutge de guàrdia; aquest es resistí, i al dia següent el jutge corresponent posà en llibertat el subjecte, bo i tornant-li la pistola."

La gravetat d'una denúncia tan terminant afecta, no sols el sindicalisme obrer, sinó al decòrum judicial. Urgeix, doncs, que tot això es posi en clar.

Aquests volants de Governació, substituïnt fraudulenta i llicències d'armes; aquestes pistoles lliurades pel ministeri encarregat precisament de l'ordre públic; aquests jutges que posen en llibertat els que desapareixen, tornant-los les armes, ¿no reclama la intervenció del fiscal? ¿A què esperar el fiscal per intervenir-hi? La denúncia és concreta, terminant, pública. La seva gravetat, extraordinària, transcendental. ¿Serà possible que s'esvaeixi com el fum?

Un homenatge al senyor Maluquer i Viladot

El grup d'obrers que subscriuen, deslliats, pel moment, de tot particularisme polític, tenen a bé convidar públicament, per mitjà de les presents línies, tots els que simpatitzaren i uniren la seva veu al clam unànime demanant "Amnistia i Llibertat", a retre un senzill homenatge de salutació i simpatia en la persona de l'actual president de la Diputació de Barcelona, D. Joan Maluquer i Viladot, l'home que tan dignament ha sabut encarnar l'impuls lliberador i que amb una finesa insistent i patricia ha aconseguit reintegrar a la lliure vida ciutadana els condemnats per la causa de Garraf i fer retornar a la nostra terra tants i tants que n'estaven proscrius per estimar-la, potser algú podrà creure equivocadament, però que demostraren ésser disposats d'arribar fins a l'heroisme per llur amor. L'homenatge de salutació i simpatia que els seus organitzadors creuen de justícia dedicar al senyor Maluquer i Viladot, consistirà únicament en dipositar personalment (o per correu, per als de fora de Barcelona) una tarja al Palau de la Diputació, dirigida al dessús-dit senyor, el dia 23 dels corrents, diada de Sant Jordi, patró de Catalunya.

L'haver escollit la diada del Patró de Catalunya per aquest acte, no té per als iniciadors altre valor que el merament simbòlic i ésser la festa principal que tradicionalment es celebra, tots els anys, al Palau de la Diputació de Barcelona.

Quant a la persona homenatjada, no creuen aquests organitzadors que s'hagin de fer aclariments ni salvetats. La personalitat de l'il·lustre president de la Diputació, despullada de tot interès partidista, ha cobrat aquests dies, amb les gestions de l'indult que han culminat en la concessió de l'amnistia promulgada, un tan singular relleu, que tot elogi seria sobrer.

Ara només cal que la idea es difongui i propagui, i aquest grup d'obrers que subscriuen no dubten pas que, com ells, sumaran molts milers les persones de tots els estaments que palesaran la seva simpatia saludant el senyor Maluquer i Viladot en la diada de Sant Jordi, deixant, com s'ha dit, única i simplement, tarja al Palau de la Diputació de Barcelona.

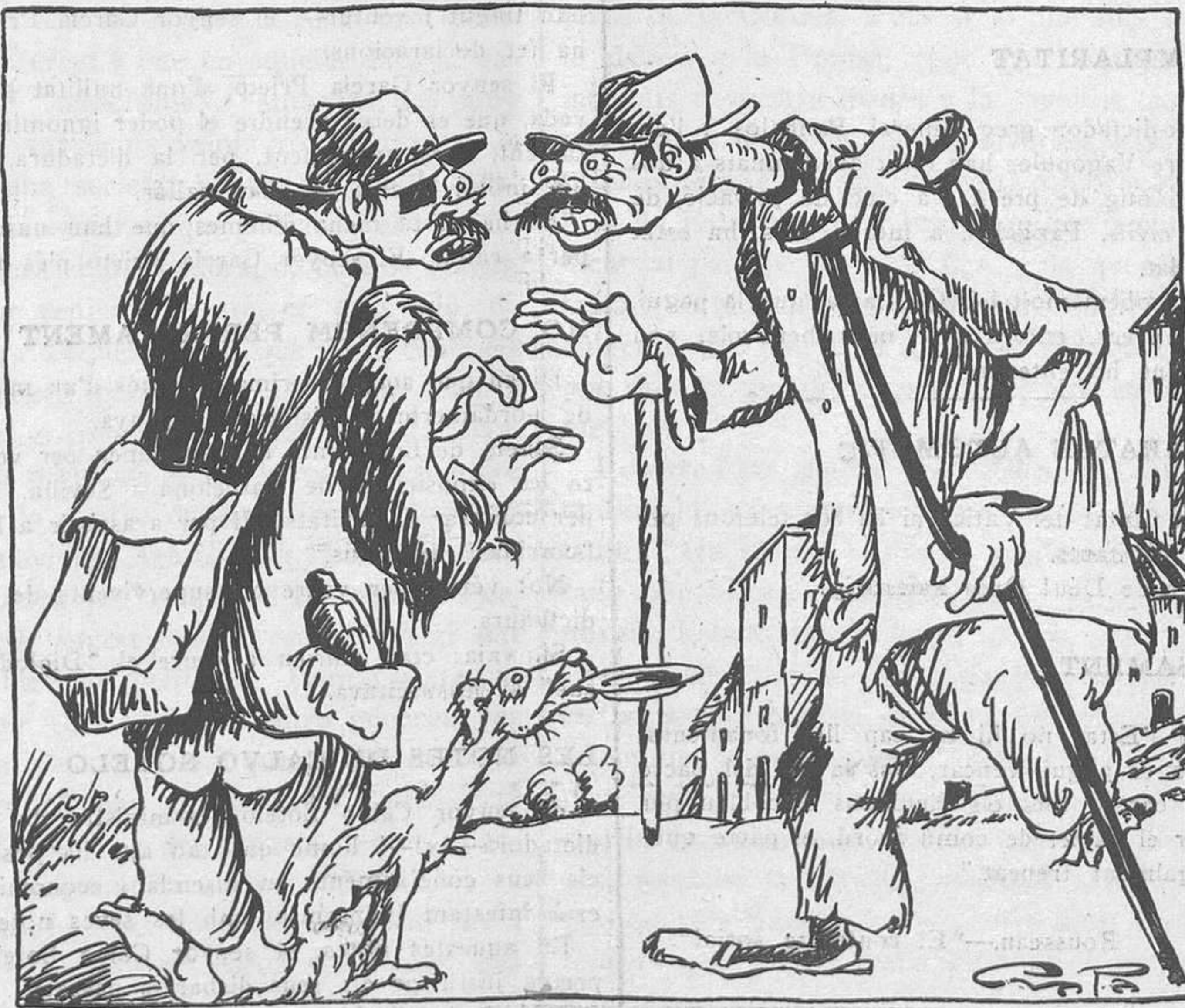
R. Cantijoch, M. Massip, J. Sala, Ll. A. B. Galdarich, A. Belis, J. Coloma, J. Gimeno Navarro, G. Pastrana, M. Tàpias, A. Coma, J. Ferrer, Ll. Rossell, A. Verdagué, A. de P. Abad, A. Corts, J. Sabaté, J. Girbes, W. Dalmau, Ll. Puig, J. Cabeza, J. Arsellà, Ll. Arolas, M. Vila, J. Farrús, E. Compte, J. Riera, A. Muxella, M. Buch,

AQUEST NUMERO HA PASSAT PER LA CENSURA
Impremta "La Campana", Om, 8, Barcelona

— Berenguer, li comunico que li quedem reconeguts perquè ha sabut complir com un home, amb lo de l'amnistia.

— Ja tinc un assumpte més resolt, ara anirem per un altre.

Entre amics

— Em vol dir, la plaça de la Constitució?

— Per arribar-hi, aneu sempre per l'esquerra.